Sfinte Dumnezeule!

„SERGENTUL LIMTZ ESTE AŞTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL LIMTZ ESTE AŞTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL LIMTZ ESTE..."

Anunțul alerga pe toate monitoarele, în timp ce circuitul acustic îl hârjâia sacadat, mitraliindu-ne timpanele.

– La dracu', Anne, a răbufnit doamna Katz, ce invitație mai aştepți? Şterge-o în biroul şefului, şterge-o odată!

Am oftat, m-am ridicat şi am păşit pe banda transportoare. (în urmă, patru suspine de uşurare au blagoslovit liniştea reînscăunată). Fireşte, era banda cea mai lentă. Generalul merita să-l fac să aştepte. Căpătase prostul obicei de a mă chema o dată la două zile, plictisindu-mă cu insistenta lui cerere în căsătorie. Nu îndrăzneam să-l refuz direct; la urma urmei, era şeful! Iar el se făcea că nu pricepe, ipocritul! Darîn ziua aceea aveam să i-o tai scurt - şi asta pentru că Hobs, în sfârşit, se hotărâse!

– Sergentul Anne Limtz la ordinele dumneavoastră, domnule general! Permiteți să raportez: aseară m-am logodit cu colonelul George Hobs. Sper că nu contravine regulamentului!

A pălit, apoi, brusc, s-a înroşit ca o sfeclă, până în vârful urechilor. A înghițit de câteva ori în sec - i-am urmărit mărul lui Adam agitându-se -, dar a reuşit să mi se adreseze calm, cu voce neutră, oficială:

– Regulamentul Poliției Temporale nu are nici o prevedere legată de statutul matrimonial al personalului. Mă dezamăgeşti, sergent Limtz, credeam că ştii asta.

Am rămas în poziție „drepți" şi am plecat ochii. Prea i-o trântisem aşa, deodată! Toată lumea ştia că generalului Paul Glaff nu-i place să piardă. „Ce-o să facă acum? O să mă anunțe, cu regret, că serviciile mele nu mai sunt necesare?"

– Stai jos. Am pentru tine o misiune foarte importantă.

M-am aşezat, cu obrajii zvâcnind. O dată mă chemase şi el pentru ceva serios şi, în loc să-l las să vorbească primul...

– Cei Şapte Consilieri au hotărât, a început, nelăsându-mi răgaz să-mi

depăn gândurile, iar cele Şapte Parlamente au votat hotărârea, în unanimitate. Călătoriile temporale creează mult prea multe probleme. în curând, poliția noastră n-o să mai facă față. E nevoie de cel puțin trei oameni pe urmele fiecărui bezmetic care construieşte un cronomobil artizanal şi o tuleşte. Tot soiul de... hm! „eroi" vor să schimbe trecutul, să fabrice alt prezent, „mai bun", fireşte. Şi tot soiul de nebuni vor să cerceteze viitorul, dar aleg întotdeauna variantele cele mai puțin probabile şi se întorc hotărâți să dezvăluie gloatei ororile „apocalipsului ce va să vină". E o harababură generală! Până la urmă tot o să scăpăm nesupravegheat un zurliu care-o să facă ceva ireparabil.

M-am foit pe scaun, neliniştită. Nu înțelegeam nici de ce-o lungea, descriindu-mi ceea ce ştiam la fel de bine, nici ce legătură putea avea o hotărâre - oricare ar fi fost ea! -votată în unanimitate de Cele Şapte Parlamente cu misiunea, fie şi foarte importantă, încredințată unui sergent anonim, ca mine.

– Ei bine, a continuat, s-a hotărât să facem noi ceva ireparabil. Să punem capăt, odată pentru totdeauna, călătoriilor temporale. Asta e misiunea ta, sergent Limtz. Pleci chiar acum. Ținta: 28 iunie 1999. îl ucizi pe Marcel Ovici înainte de a ajunge cu invenția sa epocală la profesorul Kruger. Are asupra lui atât prototipul cronomobilului, cât şi, în manuscris, toată documentația tehnică. Pe astea le iei şi le aduci aici. Cei Şapte Consilieri le vor înmormânta în Tezaurul Secret. Cât despre propriul tău aparat - găseşti tu o metodă de distrugere!

A fost ca şi când ceva mi-ar fi căzut în cap pe neaşteptate. îmi pare rău că nu m-am putut vedea, atunci, în oglindă. Generalul, care mă privea atent, şi-a muşcat buzele ca să nu râdă, şi în clipa aceea mi-a fost - ce prostie! - simpatic. Aşa că am riscat o întrebare neregulamentară:

– De ce eu? N-am ucis pe nimeni, niciodată. Cine a hotărât să mi se dea misiunea asta?

– Computerul de la Evidența Personalului, fireşte. Şi ăla nu greşeşte niciodată. M-am ridicat din proprie inițiativă.

– Permiteți să trec la îndeplinirea misiunii? am întrebat, convinsă de inutilitatea oricărui comentariu.

Mi-a întins mâna.

– Succes, sergent.

Apoi, în timp de executam, regulamentar, salutul şi întoarcerea la nouăzeci de grade:

– Şi un sfat prietenesc, Anne: când revii, fă-o IERI, şi mai gândeşte înainte de a spune „da" la logodna cu colonelul!

Bineînțeles că am plecat hotărâtă să-i ignorsfatul. Mi-am programat cronomobilul de buzunar, l-am activat şi... am apărut în stația în care, alături de văru-său, poetul Krama, Marcel Ovici aştepta metroul, mutându-şi, nervos, greutatea de pe un picior pe altul. Krama, un afemeiat notoriu (multe nimfomane s-au furişat în trecut cu intenția de a poposi în patul lui o oră!), m-a remarcat imediat şi şi-a lipit de mine privirea albastră, spălăcită. I-am adresat un zâmbet prietenos şi m-am apropiat de ei, ca din întâmplare. Fața poetului s-a luminat: adulmeca o cucerire uşoară. M-a observat şi Ovici. M-a privit fix, strângând din buze. Pe urmă şi-a mutat privirea în altă parte şi şi-a măturat fruntea cu vârfurile degetelor, ca şi cum ar fi vrut să şteargă un gând ce nu-i făcea plăcere. M-am întrebat dacă nu cumva călătorise deja în timp şi dacă nu cumva dăduse de mine, într-un viitor posibil, primind misiunea ucigaşă.

N-am avut timp să mă afund în supoziții. Sosise metroul, şi m-am urcat în acelaşi vagon cu ei. Era aglomerat, dar am reuşit să mă aşez pe scaunul din stânga inventatorului. în dreapta lui stătea poetul. S-au bosumflat amândoi. Am bănuit de ce: Ovici pentru că ar fi preferat ca, între el şi mine, să se fi aşezat Krama, iar acesta -pentru că avea aceeaşi preferință.

M-am temut că unul din ei va propune, sub cine ştie ce pretext, schimbul de locuri, iar celălalt va accepta cu plăcere. Aşa că am trecut la acțiune. Metroul a încremenit, oamenii au înțepenit ca nişte maşini stricate; oprisem timpul lor, dilatând, numai pentru mine, la maximum, o secundă - ceea ce îmi oferea echivalentul a două minute. A fost arhisuficient pentru a-i implânta lui Ovici - Sfinte Dumnezeule! -, la baza craniului, acul ucigaş. Apoi am înşfăcat manuscrisul şi prototipul şi m-am grăbit să mă expediez înainte, în timpul meu normal.

M-am pomenit, aşa cum dorisem, în propria mea bucătărie. Mi-am aruncat cronomobilul în malaxorul de deşeuri şi, în timp ce ascultam, cu nostalgie, scâşnetul metalului strivit, i-am cerut robotului o cafea mare, concentrată. Am sorbit-o fără chef, străduindu-mă zadarnic să nu-mi las imaginația să brodeze scena desfăşurată, după fuga mea, în metroul deblocat: Ovici, fără suflare, prăbuşit - nimeni n-a observat când - în brațele vărului său înspăimântat. Krama, prea tulburat ca să-şi reamintească momentul exact al dispariției mele şi bănuind că prețiosul bagaj al inventatorului fusese furat, la înghesuială. Surprinderea celorlalți călători, agitația, vânzoleala stârnită, la prima stație, în jurul proaspătului răposat. Scandalul din presa vremii, năstruşnicele supoziții legate de epocala invenție pierdută fără urmă o dată cu moartea celui ce o realizase - şi înainte ca acesta să fi apucat să i-o prezinte cuiva în amănunt. Şi iarăşi trupul lui Ovici, chircit nefiresc, cu îngrijorarea încremenită în ochii larg deschişi... Oare, în ultima clipă, intuise adevăratul scenariu al morții sale?

Am terminat cafeaua, mi-am spulberat gândurile macabre, aducând a remuşcări - nu aveau de ce să otrăvească un sergent care nu-şi făcuse decât datoria - şi am pornit-o spre sediul Poliției Temporale, nerăbdătoare să raportez îndeplinirea misiunii încredințate. Tocmai mă instalasem într-o cabină de transport rapid, când o imagine înregistrată mecanic mi-a revenit în minte, făcându-mă să transpir: înainte de a-mi părăsi apartamentul, prin uşa deschisă a dormitorului zărisem un pat dublu, nefăcut, şi, aruncată neglijent pe un scaun, pijamaua mototolită a unui bărbat.

înainte ca acea parte a creierului meu asupra căreia dețin controlul să fi avut timp să prelucreze informația extrasă involuntar din memorie, cabina s-a oprit; intrigată, am controlat display-ul, temându-mă că nu furnizasem coordonatele corecte ale destinației dorite. Dar nu, nu greşisem. Totuşi, ceea ce mă înconjura îmi era străin - şi familiar totodată. Aceeaşi impresie mi-arfi lăsat-o, probabil, copia daltonistă a unui tablou celebru, deşi, în realitate, modificările nu țineau numai de culoare.

Clădirea Poliției Temporale era mai înaltă şi mai zveltă; avea un corp mai puțin, dar câştigase încă două etaje. Firma era zugrăvită în culori pastelate, aflate în continuă transformare, ca şi cum literele cu sinuozități

voluptoase (total diferite de caracterele

sobre pe care le admirasem în aceeaşi dimineață) arfi fost o orgă de fluide multicolore, amestecându-se dezordonat în aparență, şi totuşi respectând un algoritm pe care mintea mea buimăcită refuza să-l priceapă.

în stânga, vechea clădire a Arhivelor nu mai era înconjurată de acei păianjeni uriaşi care sunt automatele restauratoare. Enormele ei fresce străluceau ca noi, probabil aşa cum nu mai străluciseră de o sută cincizeci de ani, când fusese inaugurată cu mult fast. Văzusem ceremonia pe viu, în prima mea cronoexcursie, cea de la absolvirea Cursurilor Preliminare. Era unui eveniment istoric de pe urma căruia agențiile cronoturistice scoteau bani frumoşi, căci toată lumea dorea să asiste la inaugurarea primei opere a primei unități cibernetice independente specializate în decorații murale, unitate care, în prezentul nostru, era expusă chiarîn muzeul acelei clădiri, prima pe care ea o decorase. Numai că atunci, când le priveam nedumerită din cabina pe care nu îndrăzneam s-o părăsesc, două dintre fresce erau total diferite de cele atât de bine cunoscute.

Am cutezat să-mi arunc ochii şi-n dreapta. Acolo trona, acelaşi dintotdeauna, imobilul Agenției Cronoturistice Centrale, cu singura deosebire că o firmă geamănă cu cea a Poliției Temporale îl prezenta ca fiind Sediul Central al Oficiului Internațional de Turism Temporal.

Am riscat şi să părăsesc cabina - care a dispărut imediat, răspunzând, pesemne, apelului insistent al unui solicitant care tocmai îşi pierduse răbdarea. Am privit vizavi. Parcul meu preferat era acolo, dar locul teilor bătrâni fusese luat de nişte arbuşti stranii, copleşiți de bogăția unor inflorescențe sidefii care reflectau curcubee minuscule şi impregnau aerul cu o aromă plăcută, abia perceptibilă. „Probabil noua creație a Institutului de Artă Genetică, cea despre care purtătorul lor de cuvânt spunea că va fi expusă în parc de azi într-o săptămână", mi-am zis, în timp ce, în mintea mea, datele începeau să se sedimenteze: se făcea lumină!

Mi-am adresat, în gând, un lung şir de epitete jignitoare. Ar fi trebuit să-mi fie ruşine că tocmai eu, care eram de trei ani in slujba Poliției Temporale, pricepusem atât de greu că nu era vorba decât de nişte banale schimbări, probabil lipsite de importanță, consecințe fireşti ale modificării

(desigur, nimeni nu o va numi crimă) operate de mine în timpul unei coborâri de două sute de ani pe scara timpului convențional.

Schimbări banale, probabil lipsite de importanță... Hm! Pijamaua unui bărbat în dormitorul meu?! Al meu, care eram o membră habotnică a Ligii de Conservare a Bunelor Moravuri?! Probabil mă măritasem cu George mai devreme şi eram deja doamna Hobs. O doamnă Hobs care scăpase propria-i ceremonie nupțială şi la a cărei deflorare domnul Hobs urma (sau nu?) să trudească pentru a doua oară...

Pe urmă, o clădire a Arhivelor a cărei renovare se încheiase mai devreme şi care avea două fresce modificate; se putea trece uşor peste asta, ca şi peste faptul că Institutul de Artă Genetică îşi finalizase şi îşi expusese la o altă dată o creație reuşită.

Mai era Poliția Temporală, cu clădirea şi firma ei, ambele modificate... Dar, Sfinte Dumnezeule! De ce mai exista Poliția Temporală?! De ce mai exista, chiar şi cu nume schimbat, Agenția Cronoturistică Centrală?! De ce, când Ovici murise înainte de a-şi prezenta invenția cuiva capabil să o înțeleagă şi să o transpună în practică? De ce, când manuscrisul şi prototipul cronomobilului erau în geanta care mă urma ca un câine credincios, detectând fără dubiu mirosul specific al trupului meu, şi care nu se deschidea decât recunoscând atingerea mâinilor mele? De ce, când cronomobilul meu, singurul salvat de nonexistență, tocmai fusese retransformat în materiile prime de bază, care îşi aşteptau deja rândul la refolosire?

Poliția Temporală exista numai ca eu să pot raporta cuiva îndeplinirea misiunii, să pot preda cuiva prototipul şi manuscrisul? Şi, dacă nu ar fi existat, ce ar fi trebuit să fac, ce aş fi ayut dreptul şi datoria să fac cu conținutul acelei genți blestemate?

îmi venea să mă aşez jos şi să plâng, aşa cum făcusem după ce reuşisem să-mi dereglez prima ciberpăpuşă, să plâng şi să cerşesc ajutorul trecătorilor nepăsători, mai mult sau mai puțin grăbiți, ce împânzeau bulevardul Ovici (al cărui nume, am presupus, se schimbase), renumitul bulevard bântuit, la intervale neregulate, de holograma gigantică a vestitului inventator - spectacol foarte gustat de turişti, copii şi provinciali.

Printr-o coincidență bizară, holograma a apărut, atunci şi acolo, între mine şi sediul Poliției Temporale - şi nu ştiu cum de am reuşit să nu țip, nu numai fiindcă era atât de aproape încât, dacă aş fi întins brațul, i-aş fi străpuns genunchiul, ci mai ales fiindcă, probabil pradă unui imbold masochist, am ridicat ochii şi am văzut, în locul chipului lui Ovici, figura uriaşă a lui Krama, care mă privea anume, cu un licăr de răzbunare în profunzimea ochilor parcă încețoşați.

Noroc că a dispărut imediat. Prea speriată ca să încerc să transform acea apariție într-o scânteie care să aducă lumina în mintea mea confuză, m-am mulțumit să-mi scuip în sân şi să-mi fac cruce cu limba în cerul gurii, ca o babă superstițioasă. Apoi mi-am luat inima în dinți şi, cu un oftat tip „fie ce-o fi", m-am urcat pe banda de viteză medie a căii de acces în incinta Poliției Temporale.

– Hei, Anne, cum se face că tocmai tu vii abia la ora asta? m-a întrebat, veselă, o fetişcană care tocmai se instalase alături.

– Am avut o misiune, i-am răspuns, cu elaborată nepăsare, apoi am început să mă lupt cu lapsusul care îmi ascundea identitatea interlocutoarei, deşi înfățişarea şi glasul ei îmi erau ciudat de familiare.

– O... „misiune"în colaborare cu Hobs? a chicotit, dezvăluindu-şi strungăreața. Zău, Anne, mie poți să-mi spui orice!

„Zău, Anne, mie poți să-mi spui orice!"... Linda! Linda Brown, prietena mea din copilărie, colega mea de şcoală şi, timp de un an, colega mea în patrula temporală C-309. Sfinte Dumnezeule! Mi-am simțit părul zbârlindu-se şi sângele părăsindu-mi obrajii. O văzusem pentru ultima oară în urmă cu doi ani, în ziua ceremoniei ei de incinerare, întinsă pe catafalc, moartă ca toți morții, cu strungăreața dezvelită de un zâmbet fals (îi lipsea o bucată din buza de sus), cu fața mânjită de fard ieftin, care nu reuşea să-i mascheze vânătăile, şi cu mâna dreaptă înțepenită pe piept, deasupra celei stângi, încercând parcă să-i ascundă degetele retezate. Fusese victima unei bande de neocanibali, probabil drogați, pentru că altfel nu îndrăzneau să pătrundă în inima oraşelor. Poliția locală îi surprinsese prea târziu; deja o violaseră, colții lor de mutanți ticăloşi îi retezaseră buza şi degetele, o sugrumaseră şi o târâseră într-o fundătură, unde aveau pesemne de gând să se ospăteze pe

îndelete.

– Mă grăbesc, Linda, iartă-mă, i-am aruncat peste umăr, în timp ce săream, cu îndemânare de cascador, direct pe banda ultrarapidă.

– Ipocrito! a strigat după mine, cu acelaşi chicotit. Ai grijă, nebuno, rişti să afle Paul! Derutată de vorbele ei ciudate, nici măcar nu m-am gândit că biroul meu arfi putut

suferi o schimbare, adică ar fi putut fi amplasat în altă parte a clădirii. Abia când l-am regăsit în locul ştiut am considerat asta o coincidență fericită.

Cele trei colege prezente m-au întâmpinat cu priviri dezaprobatoare.

– Ascultă, Anne, m-a întrebat doamna Katz, care, datorită vârstei înaintate îşi permitea uneori prea multe, de unde dracu' ai scos uniforma asta fistichie?

într-adevăr, uniformele lor erau azurii; a mea era bej, dar avea exact aceeaşi croială şi acelaşi simbol trasat cu negru îi împodobea mâneca stângă: o clepsidră în care nisipul, suspendat în mod miraculos, era masat integral în jurul porțiunii gâtuite.

– Am să vă povestesc mai târziu, am îngăimat. Dar unde e Kate? am întrebat, observând lipsa celei care îmi era prietena cea mai bună. Ce s-a întâmplat? De ce i-au scos de aici şi biroul?

M-au fixat cu ochi îngroziți, apoi au schimbat priviri îngrijorate.

– Mai nou, te şi droghezi, doamnă Glaff? m-a apostrofat doamna Katz, înroşindu-se. Nu văd cum altfel ai fi putut să uiți nenorocirea de anul trecut, cu neocanibalii. Sau Hobs, molusca aia nesărată, ți-a sucit mințile cu totul?

M-am lăsat să cad pe un scaun. „Doamnă Glaff!" îmi spusese „doamnă Glaff"?! Mie?!

Sfinte Dumnezeule! Nu eram nevasta lui Hobs, eram nevasta generalului! Şi Hobs, ce era cu Hobs? M-am îngrozit la gândul că ar fi putut fi amantul meu, al unei femei măritate, membră a Ligii de Conservare a Bunelor Moravuri! Asta se pedepsea cu excomunicare şi demascare publică, prin mesajele holografice care brăzdau, cruciş şi curmeziş, impunătoarea clădire a Ligii. Se pedepsea... DINCOLO, sau CÂNDVA... Dar ACOLO şi ATUNCI? Poate nici nu mai făceam parte din Ligă...

„SERGENTUL GLAFF ESTE AŞTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL GLAFF ESTE..."

M-am repezit la banda de transport ultrarapid. Totuşi, n-am părăsit biroul suficient de repede ca să scap remarca emisă de doamna Katz cu filozofică detaşare:

– Graba unui suflet vinovat!

Când a dat cu ochii de mine, generalul Paul Glaff m-a măsurat consternat, a verificat buna funcționare a sistemului de izolare fonică a încăperii şi mi s-a adresat cu amărăciune:

– Uneori aş vrea să te omor, Anne, poți să înțelegi? Ce uniformă-i asta? A început cumva carnavalul? Sau crezi că încă nu m-ai compromis suficient, că e loc pentru mai mult şi pentru mai bine?

I-am întâlnit privirea verde, obosită; şi mi-a părut sincer rău că nimerisem în lumea aceea stranie, în care îi făcusem, fără să-mi pot aminti când, cum şi de ce, necazuri, şi în care continuam să-l amărăsc, deşi nu-mi făceam decât datoria, sau ceea ce fusese datoria mea în lumea părăsită, cea care poate continua să existe undeva, într-o ipotetică ZONĂ PARALELĂ!

Atunci, într-o străfulgerare, mi-am amintit un pasaj din „Cartea Timpului", pe care criticii de specialitate o considerau un amalgam de inepții cu pretenții savante, ceea ce n-o împiedica să fie un best-seller, primul din seria celor semnate de Marana Cerioniacev, mediumul la modă!

„Un explorator al trecutului, care, cu sau fără voie, produce o cât de neînsemnată modificare a acestuia, creează o ramificație, o aşa-numită lume paralelă, diferind de lumea mamă prin consecințele modificării produse; dorind să devină în «timpul său», exploratorul nu poate călători decât pe ramificația creată, fiind deci osândit să trăiască într-o lume paralelă cu lumea sa de origine."

Mi-am reprimat însă tendința de a mă încrede în teoriile planturoasei doamne Marana, am salutat regulamentar şi am luat poziția „drepți":

– Sergentul Anne Limtz la ordinul dumneavoastră, domnule general! Per...

– Ce-nseam...? a început el, dar am eu am continuat, cu încăpățânare, ridicând uşor tonul, ferm hotărâtă să nu mă las întreruptă:

– ...mite-ți să raportez! Şi am povestit, aproape pe nerăsuflate, tot ceea ce se întâmplase de când părăsisem biroul lui, fie el acela sau altul, fie el situat în lumea aceea sau în alta, paralelă, perpendiculară, adiacentă, tangentă sau naiba ştia cum altfel arfi putut fi! Ca dovadă, am înhățat geanta condiționată să mă urmeze, am scos prototipul şi manuscrisul şi le-am trântit sub nasul generalului!

– Extraordinar! a exclamat, examinând aparatul. Aduce foarte mult cu prototipul kramamobilului! Extraordinar! Voi preda astea forurilor superioare! Cred că vor fi interesate şi Cele Zece Parlamente, şi Cei Zece Consilieri! Anne, nu înțeleg nimic, dar mă simt îmboldit să-ți iert toate păcatele!

S-a repezit la mine şi m-a sărutat. Sfinte Dumnezeule! M-a sărutat aşa cum nu-mi aminteam ca Hobs s-o fi făcut vreodată, nici măcar după logodna din seara precedentă! Totuşi, asta mi s-a părut mai puțin important decât noutățile aflate:

Cele Zece Parlamente! Cei Zece Consilieri! Bine, dar erau numai şapte! Şapte Consilieri care propuseseră misiunea mea, şapte Paramente care o votaseră în unanimitate! Sfinte Dumnezeule! Propuseseră şi votaseră o schimbare care avea să-i afecteze! Oare nu şi dăduseră seama ce făceau?! Imposibil! De mult se zvonea că există o comisie specializată în consecințelor modificărilor trecutului, că există o generație de ciborgi consacrată cercetărilor în acest domeniu... Zvonuri!... Şi bandele de neocanibali purtaseră mult timp eticheta asta, dar DINCOLO murise Linda, ACOLO murise Kate... Aşa că...

Şi „kramamobilul"! Deci nu mă înşelasem, Krama era eroul, Marele Om, cel căruia i se realizase o hologramă pe măsură, o hologramă care să păşească alături de urmaşii urmaşilor săi pe bulevardul care îi purta numele.

– Bulevardul, am spus, bulevardul ăsta, pe care se află sediul nostru, se cheamă bulevardul Krama, nu-i aşa?

Generalul m-a privit ca pe un extraterestru.

– Fireşte! Cum altfel îți imaginezi că ar putea să se cheme?

– OVICI! am țipat. Pe OVICI m-ați trimis să-l ucid, pentru că m-a ales

COMPUTERUL de la Evidența Personalului! OVICI a inventat CRONOmobilul! Holograma lui Ovici bântuie de aproape două veacuri bulevardul ăsta şi EU am văzut-o cu ochii MEI în nenumărate rânduri!

– Dacă n-ai fi adus aparatul ăsta... şi dacă n-ar fi hârțoagele astea, a adăugat, lovind cu mâna un teanc de hârtii tipărite cu litere mărunte, despre care ştiam că se numesc ziare şi că se foloseau pentru răspândirea ştirilor înainte de apariția brățărilor informatoare - aş fi jurat că eşti nebună! Am să mă lămuresc, sper, mai târziu, când timpul n-o să mă mai preseze. Acum stai jos, sergent Glaff. Am pentru tine o misiune foarte importantă.

M-am aşezat, cu obrajii zvâcnind. Sfinte Dumnezeule, nu cumva...?

– Cei Zece Consilieri au hotărât, a început, nelăsându-mi răgaz să-mi depăn gândurile, iar cele Zece Parlamente auvotat hotărârea, în unanimitate. Călătoriile temporale creează mult prea multe probleme. în curând, poliția noastră n-o să mai facă față. E nevoie de cel puțin trei oameni pe urmele fiecărui bezmetic care construieşte un kramamobil artizanal şi o tuleşte. Tot soiul de... hm! „eroi" vor să schimbe trecutul, să fabrice alt prezent, „mai

bun", fireşte. Şi tot soiul de nebuni vor să cerceteze viitorul, dar aleg întotdeauna variantele cele mai puțin probabile şi se întorc hotărâți să dezvăluie gloatei ororile „apocalipsului ce va să vină". E o harababură generală! Până la urmă tot o să scăpăm nesupravegheat un zurliu care-o să facă ceva ireparabil.

M-am foit pe scaun, neliniştită. Bănuiam şi de ce o lungea, descriindu-mi ceea ce ştiam la fel de bine, şi ce legătură putea avea o hotărâre - oricare ar fi fost ea! - votată în unanimitate de Cele Zece Parlamente cu misiunea foarte importantă încredințată unui sergent anonim, ca mine!

– Ei bine, a continuat, s-a hotărât să facem noi ceva ireparabil. Să punem capăt, odată pentru totdeauna, călătoriilor temporale. Asta e misiunea ta, sergent Glaff. Pleci chiar acum. Ținta: 28 iunie 1999. îl ucizi pe Ovid Krama înainte de a scoate la iveală calculele lui Ovici, vărul care tocmai i-a murit în brațe. Krama e încă singurul care ştie că a folosit foile pentru a şi însăila pe dosul lor vestitele poeme reunite sub titlul „Vagabonzii lui Cronos". Hârtiile le aduci aici. Cei Zece Consilieri le vor înmormânta în Tezaurul Secret. Cât despre propriul tău kramamobil - găseşti tu o metodă

de distrugere!

– De ce eu?

Am riscat întrebarea neregulamentară simțind că trebuia să o fac, că era un rol pe care-l jucam pentru a doua oară. Dar n-am putut să spun: „N-am ucis pe nimeni, niciodată". Am adăugat doar:

– Cine a hotărât să mi se dea misiunea asta?

– N-are importanță, a răspuns, dar nu se putea altfel. Priveşte! Şi mi-a întins unul din ziare.

Schițat sumar, dar sugestiv, prin câteva linii hotărâte, în centrul primei pagini trona chipul care-mi era cel mai cunoscut şi cel mai necunoscut din lume: al meu, eram eu, nu putea fi nici o îndoială.

– E portretul robot al femeii care a stat alături de Ovici şi care a dispărut la fel de misterios ca şi prețiosul bagaj al acestuia. A fost realizat după descrierea amănunțită făcută de Krama, un fin observator al eternului feminin, se ştie…, generalul a surâs ironic, şi licărul jucăuş al ochilor verzi a dat, pentru o clipă, atâta farmec trăsăturilor lui colțuroase, încât am regretat - ce prostie! - că nu trăisem nici măcar unul din momentele intimității noastre. Dar vraja s-a frânt când el a continuat, pe tonul celui obişnuit să comande: Trebuie să apari acolo înainte ca metroul să oprească în stația următoare, să-l încurajezi pe Krama, să te ții scai de el, să-l însoțeşti acasă, să i te strecori în pat dacă e nevoie, dar să nu te întorci fără foile alea blestemate şi fără să-i storci poetului ultima suflare!

– îți arunci nevasta în culcuşul altuia? m-am indignat, fără să înțeleg de ce mă simțeam atât de ofensată.

A zâmbit a lehamite.

– O nevastă pe care o împart de cinci luni cu Hobs… Ce mai contează? Probabil că am pălit. Aş fi vrut să spun ceva, orice, dar n-am reuşit să scot nici un

sunet. Era prima dată când asta mi se arunca în față, direct, fără menajamente.

– Credeai că n-am aflat? Uite că ştiu! Mulțumeşte-le prietenelor din liga ta idioată. Ştirea a fost „dată publicității". Hieroglifele voastre holografice o „dansau" ieri în jurul sediului. Fireşte, oamenii cu scaun la cap nu se

ostenesc să citească. Dar mi s-a năzărit să o fac. Tocmai la momentul potrivit; doar nu degeaba sunt şeful Poliţiei Temporale!

I-am apreciat amarul simţ al umorului, luând totodată notă că nici nu-mi pierdusem calitatea de membră a Ligii, nici metodele „de lucru" ale acesteia nu se schimbaseră.

– Mi-ar plăcea să cred povestea pe care mi-ai înşirat-o, a reluat, după o pauză în timpul căreia a înghiţit de câteva ori în sec, după obiceiul pe care i-l cunoşteam. Dar, ţi-am spus, acum n-am timp pentru asta. Acum ţi-am dat un ordin, sergent, şi nu accept comentarii!

– Dar n-am KRAMAmobil, am protestat. Iar CRONOmobilul mi l-am distrus, îndeplinind alt ordin.

A cotrobăit într-un sertar, apoi mi-a întins un aparat. Poate kramamobilul şi cronomobilul n-orfi fost identice ca prototip, darforma pe care o aveau în acel prim an al veacului al douăzeci şi treilea era absolut aceeaşi!

– Mi-am permis să-ţi iau aparatul din rastel şi să-l reglez eu însumi, la nanosecundă şi la micrometru, plus transformarea adecvată a vestimentaţiei. Tu trebuie doarsă-ţi declanşezi transportul. Ar fi cazul s-o faci cât mai curând!

– Şi unde o să revin? mi-am continuat obiecţiunile. într-o lume fără Poliţie Temporală? într-o lume în care o să fiu soţia lui Hobs şi amanta ta, generale?

– Sergent, mi-a spus, fără să-şi piardă calmul vocii, deşi roşeaţa sfeclei îl invadase iarăşi, ordinele nu se discută! Aici nu e „cuibul" nostru conjugal. Sergent, ordinele se execută!

M-am ridicat din proprie iniţiativă.

– Permiteţi să trec la îndeplinirea misiunii? Mi-a întins mâna.

– Succes, sergent.

Apoi, în timp de executam, regulamentar, salutul şi întoarcerea la nouăzeci de grade:

– Şi un sfat prietenesc, Anne: când revii, fă-o IERI, şi împiedică-mă cu orice preţ să trec pe lângă sediul ligii voastre barbare! Revino IERI, Anne, te rog!

Bineînțeles că am plecat cu gândul să-i ignor sfatul, ferm convinsă de absoluta lui inutilitate. Mi-a trecut prin cap să ignor chiar şi ordinul, să anulez reglajul făcut de Glaff şi să evadez undeva, în alte vremuri, cât mai îndepărtate. Dar ştiam cât de lungă era gheara Poliției Temporale şi puteam estima că, fără ajutorul vreunui computer, şansele de reuşită ale unui asemenea plan tindeau asimptotic spre zero.

Aşa că mi-am comandat transportul şi am revenit în metrou, pe scaunul de mine ales, în acea infimă fracțiune de timp în care Ovici se prăbuşea în brațele lui Krama, iar ceva fulgera pe lângă mine, sfidând, asemeni mie, ceea ce se considera a fi curgerea firească a vremii. Şi iarăşi m-am zbârlit toată, de data asta la gândul că sergentul Limtz fulgerase pe lângă sergentul Glaff, că EU mă întâlnisem cu MINE. Şi m-am întrebat dacă existam amândouă, dacă vreun reprezentant al decadentei biserici apostolice mi-arfi putut explica dacă şi de ce eram sau nu eram amândouă un acelaşi trup şi un acelaşi suflet; sau poate eram un singur suflet în trupuri gemene, sau două suflete în două trupuri, sau două biete făpturi clonate - după un original necunoscut nouă - de o inteligență rece, fie ea diavolească sau divină, şi aruncate într-un joc cu reguli de neînțeles, desfăşurat în ZONE PARALELE! Şi mi-am jurat ca, revenind în acel timp pe care îl numeam „ACASĂ", să-mi descarc povara îndoielilor, aruncând-o pe umerii unui preot, sau măcar pe umerii Maranei Cerioniacev, în timpul uneia din „audiențele-consultații" pe care le acorda cu uşurință; mi-am jurat asta în timp ce țipam şi mă agitam mai tare decât oricare alt pasager al metroului pe care EU îl condusesem în istorie.

Krama m-a remarcat pentru a doua oară, s-a bucurat că l-am încurajat cu gesturi şi cu vorbe, că l-am scăpat de insistențele mulțimii, poliției şi presei, că l-am însoțit la morgă şi în birtul de unde l-am scos înainte de a-şi bea ultimii bani şi ultima fărâmă de luciditate, şi a considerat de la sine înțeles să urc, neinvitată, în mansarda pe care o numea, cu emfază, „cuibul creației şi al iubirii".

„Vagabonzii lui Cronos" se lăfăiau, expuşi fără reticență privirilor indiscrete, într-un teanc gros de hârtii dactilografiate, a căror„față ascunsă" era acoperită de formule complicate, greu lizibile, întrerupte de ştersături şi

de schițe mărunte, înghesuite.

– Aici zace o avere, a mormăit, vădit încântat că eu le răsfoiam, curioasă. Ba nu, s-a corectat, ridicând o foaie şi întorcând-o, sub nasul meu, de pe o parte pe alta, sunt două: una pe față şi alta pe dos! Mai ales cea de pe dos, acum îmi dau seama, mă va face bogat şi celebru! Ai să fii mândră - ți-o garantez! - când le vei povesti nepoatelor tale că Ovid Krama te-a iubit într-o noapte, sau în mai multe, cine ştie? - în nopțile prea scurte ale ultmiei veri care l-a prins anonim şi sărac!

îl ascultam lăsându-mă în voia mâinilor şi a buzelor lui, dar strângând, în mâna ascunsă în buzunar, kramamobilul. L-am acționat, înghețând clipa poetului încă anonim. Dar, în acea secundă lăbărțată pentru mine, nu m-am grăbit să-l ucid; am ascuns doar, sub pernă, kramamobilul şi acul, arma care se dovedise eficace. Şi m-am întors alături de bărbatul acela transformat în țărână cu mult înainte ca eu să fi fost concepută, m-am întors şi mi-am repotrivit sub stânga lui sânul, sub dreapta lui şoldul, sub buzele lui umărul dezgolit.

M-am întors ca să mă strecor în patul lui nu din datorie, ci din dorința de a putea acționa, măcar o dată, în acel joc pe care nu-l înțelegeam, după propria mea fantezie; din dorința de a afla dacă eram Anne Limtz, logodnica virgină a colonelului Hobs, sau Anne Glaff, soția adulteră a şefului Poliției Temporale; din dorința de a sfida totul, începând cu mine însămi, căpătând eu, o membră habotnică a Ligii Bunelor Moravuri, plăcerea pentru care altele riscaseră, încălcând legea - şi primiseră pedeapsa hărăzită celor vinovați de „tentativă de modificare a trecutului": internarea, pe viață, în Sanatoriul pentru Iresponsabili.

M-am dezmeticit în pat, goală, aproape fericită că reuşisem să mă abandonez, oferind un trup docil mângâierilor lacome ale poetului dezlănțuit. Atunci am simțit durerea, sfredelitoare şi ascuțită, aşa cum nu mi-o imaginasem niciodată, şi am țipat, împingând umerii bărbatului, încercând zadarnic să mă eliberez. Krama mi-a astupat gura cu buzele şi i-am văzut chipul dintr-un unghi nefiresc, speriindu-mă de licărul de răzbunare din

profunzimea ochilor lui parcă încețoşați.

Apoi el s-a destins, într-un ultim spasm de plăcere, şi i-am înfipt cu sete, la baza craniului, acul deja pregătit.

Grăbită, am bâjbâit sub pernă şi am acţionat kramamobilul dinainte programat.

M-am pomenit, aşa cum dorisem, în propria mea bucătărie. Am căzut pe duşumea. Eram în uniformă şi mă aflam sub cadavrul poetului despuiat, încă contopit cu mine. Am mârâit de ciudă că intrasem în panică în aşa hal încât o ştersesem aducând cu mine mortul în locul preţiosului manuscris. Furioasă, am reprogramat aparatul şi mi-am comandat transportul înapoi. Dar nu am dispărut înainte ca în cadrul uşii să apară Glaff, sumar îmbrăcat, iarîn spatele lui, EU, aproape dezbrăcată - şi mi-am auzit propriul ţipăt îngrozit.

M-am regăsit în mansarda lui Krama, în clipa în care poetul mă aşeza pe pat, ca pe un trofeu preţios. Am bâjbâit sub pernă, am dibuit acul şi i l-am înfipt fără şovăire.

„Ca dovadă de ce suflet stă în pieptii unei rochii..."

Versul acela, rupt - nu reuşeam să-mi amintesc de unde -, îmi cutreiera mintea, acid ca o remuşcare, în timp ce ardeam manuscrisul, foaie cu foaie, într-un recipient pântecos şi murdar, găsit în bucătăria ciudată, plină de lucruri a căror utilitate n-o pricepeam şi cărora nu le ştiam nici măcar numele.

Ardeam foile, taina acelei invenţii blestemate care trebuia distrusă, indiferent de riscul pe care mi-l asumam acţionând conform propriilor mele convingeri. Ardeam foile - le priveam ca pe nişte fiinţe, şi îmi era aproape milă când le vedeam răsucindu-se, chinuite, apoi înnegrindu-se şi transformându-se, ireversibil, în scrum.

Ardeam foile şi versul îmi cutreiera mintea, ciocnindu-se, când şi când, de întrebări ce nu se dădeau duse - pentru că nu căpătau răspuns.

De ce DINCOLO, ACASĂ, mă întâlnisem cu mine însămi, ţipând? De ce nu mă regăsisem şi la prima reîntoarcere? De ce, revenind ACOLO, în mansardă, nu dădusem peste mine şi Krama, zvârcolindu-ne în patul răvăşit? Şi, dacă asta s-ar fi întâmplat, ce-aş fi făcut, ce-aş fi putut face, ce-aş fi avut dreptul şi datoria să fac?

După ce focul a mistuit şi ultima filă, am păşit, fără să-l privesc, peste Krama, care zăcea, fără haine şi fără suflet, alături de pat, acolo unde îl împinsesem, şi am luat kramamobilul. L-am programat peîndelete: coordonatele spațiale, anul, luna...

„Revin-o ieri, Anne, te rog!"

„Ca dovadă de ce suflet stă în piepții unei rochii..."

în fond, de ce nu m-aş fi întors ieri? Ce mă costa să-i ascult rugămintea - sau sfatul?

... ziua, ora, minutul, secunda. Era suficient, mai multă precizie nu era necesară.

M-am pomenit, aşa cum dorisem, în propria mea bucătărie. Am dat să arunc kramamobilul în malaxorul de deşeuri...

Atunci m-am simțit brusc încorsetată, ca într-un calup deaer solidificat, în propriul meu corp, transformat de „rigor mortis" în stană de piatră. în urechi îmi țiuia o aceeaşi notă joasă a melodiei vesele pe care circuitul acustic al bucătăriei o fredona la intrarea mea în încăpere. Iar Otto, bătrânul meu motan bălțat, încremenise, sfidând gravitația, la jumătatea saltului între două scaune. Am vrut să țip, dar n-am reuşit nici să deschid gura, nici să-mi comand vibrația coardelor vocale. Când am vrut să închid ochii, ca să nu-i mai văd pe cei trei George Hobs, nu m-au ascultat nici pleoapele. Intruşii apăruseră de niciunde şi se mişcau firesc în acea lume înlemnită.

Aşa am înțeles că numai timpul meu şi al motanului fusese oprit, că eram amândoi înghețați în acel ciudat „stop cadru" în care doar mintea mea şi, poate, cea a jivinei rătăceau nestingherite.

Aşa am înțeles că Ovici nu intuise, ci chiar asistase neputincios la adevăratul scenariu al morții sale!

Aşa am înțeles că Ovid Krama şi ceilalți pasageri ai metroului fuseseră martorii crimei şi ai furtului prototipului! Bine, dar de ce tăcuseră? Fiecare în parte se crezuse pradă a unei halucinații de care se temuse să pomenească? Sau, pur şi simplu, reluarea curgerii fireşti a timpului fusese buretele care le ştersese din memorie straniul episod? Amândouă ipotezele explicau destul de bine şi lipsa de reacție a lui Krama la întreruperea

elanului său amoros.

Oricum urma să aflu curând adevărul, doareram cobaiul unei experiențe similare... Sfinte Dumnezeule! Desigur, cei trei nu încremeniseră timpul ca să ucidă motanul! Dacă

n-aş fi fost rigidă şi insensibilă ca un pietroi, groaza mi-ar fi alunecat ca un sloi pe şira spinării, dintr-o vertebră într-alta, paralizându-mă.

Şi de ce acei trei gemeni Hobs? Ce erau? Clone? Androizi? Era vreunul dintre ei adevăratul George Hobs? îmi fusese vreunul logodnicul dintr-o lume sau amantul din cealaltă? Oricum, i-aş fi ucis pe toți trei fără umbră de remuşcare!

„Ca dovadă de ce suflet stă în pieptii unei rochii..."

La dracu'! Ei erau cei care urmau să mă omoare!

Primul George Hobs mi-a luat din mână kramamobilul şi i l-a întins celui de-al doilea. Al doilea George Hobs l-a ascuns în cutele mantiei sale bogate, de vrăjitor din epoca ignoranței, apoi i-a făcut semn celui de-al treilea. Al treilea George Hobs s-a apropiat de mine; ducea un obiect ciudat, un fel de cască sferică. Mi-a pus-o pe cap, luându-mi lumina. în schimb, am reuşit să urlu. Motanul mi-a răspuns miorlăind strident, prelung şi lugubru.

Am simțit şase brațe înşfăcându-mă şi am început să mă zbat, înțelegând că mă puteam mişca iarăşi. M-am zbătut cu disperare, lovind şi zgâriind orbeşte şi țipând ca o nebună.

M-am trezit zvârcolindu-mă, scăldată în sudoare şi învăluită de întuneric. M-am dezmeticit după câteva secunde şi am îndepărtat casca pufoasă a înregistratorului oniric, care alunecase, acoperindu-mi ochii.

Ce bine că mă conectasem la înregistrator! Orice studio cinematografic ar fi cumpărat un asemenea vis, plătind o avere!

Am scos discul translucid şi m-am îndreptat spre modulul de developare. Paul era acolo, bodogănind.

– Să nu-mi spui că ăsta s-a stricat tocmai azi! am exclamat, în loc de „bună dimineața".

A zâmbit într-o parte, privindu-mă chiorâş:

– Nu-ți spun, dacă tu crezi că asta ajută! Şi de ce să nu se strice tocmai azi, scumpă doamnă Glaff? a adăugat.

– Am visat ceva ciudat, vroiam să developez cât mai repede!

– Ei şi? Şi eu pot spune acelaşi lucru. Dă-mi discul; le dau la developat în oraş pe amândouă.

I l-am întins fără prea multă tragere de inimă.

– Promite-mi că nu-l vizionezi înainte să-ți povestesc despre ce e vorba!

– Nu zău! Iar te-ai visat cu altul, iubito?

– Oarecum, am bâiguit, temându-mă de o scenă. Dar el s-a mulțumit să râdă.

– Şi când mă gândesc că te-am luat de la Liga de Conservare a Bunelor Moravuri!

în dimineața aceea am plecat împreună. Am nimerit o cabină de transport de tip vechi, cu oglindă. M-am bucurat (pentru a câta oară?) văzând ce bine arătam unul lângă altul, în elegantele noastre uniforme cenuşii, cu mâneca stângă împodobită de simbolul Poliției Secrete: o clepsidră în care nisipul, suspendat în mod miraculos, era masat integral în jurul porțiunii gâtuite. Sfinte Dumnezeule! Oare cum putusem visa că îl respingeam sau că îl înşelam pe Paul, că îl preferam pe Hobs, molusca aia nesărată?!... Totuşi, Paul avea să se bucure constatând că, în vis, el era generalul!

în birou le-am găsit pe Linda şi Kate.

– Tot n-au dat de urma doamnei Katz, m-a pus în temă Linda. Mulți cred că i-au venit de hac neocanibalii! Zău, Anne, se pare că ăştia chiar există!

– Sub hipnoză, Marana Cerioniacev a afirmat întotdeauna că există şi că sunt mutanți, că sunt o creație total eronată şi scăpată de sub control a Institutului de Artă Genetică, a comentat Kate.

Am fost tentată să le spun că, în visul meu, neocanibalii nu numai că existau, dar chiar le curățaseră, în paralel, pe ele amândouă! Dar circuitul acustic a început să hârâie:

„SERGENTUL GLAFF ESTE AŞTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL GLAFF ESTE AŞTEPTAT..."

Am păşit pe banda transportoare. Pe cea lentă. Ordinele se execută, dar nimeni nu spusese nimic despre urgență.

Ca de obicei, generalul Hobs mi-a vorbit doar de sentimentele lui pentru mine, despre faptul că avansarea colonelului Glaff era în mâinile mele... Am reuşit cu greu să-l țin la distanță fără să-l pocnesc sau să-l înjur, şi m-am hotărât să-i povestesc lui Paul totul. înregistrarea visului nu putea decât să-mi ajute.

Darîn noaptea aceea Paul nu a venit acasă. Hobs îi aranjase o misiune. Şi tot cu Hobs m-am pomenit, pe înserate. Robotul de protocol, special programat, a încercat să-l convingă că eram plecată, dar nebunul s-a apucat să-l dezactiveze. Noroc că, la intrarea în dormitor, conectasem câmpul de protecție. Generalul a plecat cu coada între picioare.

Paul s-a întors spre dimineață.

– Idioții ăia ți-au stricat visul, mi-a spus de cum a intrat pe uşă. Au pretextat că n-a fost bine fixat şi au pretins că nu din vina lor s-a şters la developare. Dar pe-al meu l-au reuşit! Te asigur că merită văzut şi ăsta!

– Nu-i acelaşi lucru, Paul!

Şi i-am întors spatele, bosumflată. El a râs şi m-a luat în brațe:

– Ei haide, draga mea, încă îți pot oferi ceva mai bun decât nişte vise!

Eram aproape dezbrăcați când circuitul din bucătărie a început să fredoneze melodia mea preferată.

Paul a tresărit şi a sărit din pat.

– De ce te sperii? Trebuie să fie motanul!

– Nu cântă pentru motan! Melodia asta e numai pentru tine! S-a repezit spre bucătărie; l-am urmat, intrigată.

L-am găsit proptit în cadrul uşii. M-am ridicat pe vârfuri şi, peste umărul lui, am văzut. M-am văzut pe MINE, îmbrăcată în uniformă bej, trântită sub greutatea unui bărbat gol, cu un ac lung înfipt la baza craniului. Krama! Visul! Sfinte Dumnezeule!

– Ți-am spus să te întorci IERI! s-a răstit Paul. De ce nu mă asculți niciodată? Am simțit cum mi se înmoaie picioarele, cum totul se roteşte, se întunecă...

Robotul deşteptător m-a trezit punându-mi palma pe umăr. M-am frecat la ochi, apoi mi-am pipăit capul. Am dat de casca pufoasă a înregistratorului oniric, corect aşezată.

Robotul a deschis ferestrele, ştia că-mi plac aerul şi soarele dimineții.

Ei da, de data asta mă trezisem de-adevăratelea! Dar ce vis ciudat, Sfinte Dumnezeule! Şi tocmai înaintea logodnei cu Hobs, cu colonelul George Hobs, după care oftasem atât!

Ce bine că mă conectasem la înregistrator! Orice studio cinematografic ar fi cumpărat un asemenea vis, plătind o avere! Iar rochia mea de mireasă urma să fie trăsnet -problema banilorera rezolvată!

Am scos discul translucid şi m-am îndreptat spre nişa modulului de developare. Acolo am dat peste unul dintre roboții afectați întreținerii.

– Azi noapte au fost nişte sabotaje, cineva a perturbat alimentarea cu energie, mi-a explicat, în timp ce cotrobăia prin măruntaiele aparatului. Toate echipamentele sensibile au fost afectate. Pentru developare adresați-vă unui centru specializat, au aparatură mult mai solidă!

O primă bănuială m-a fulgerat, dar am alungat-o, înciudată. Doar nu era să înnebunesc din cauza unui vis - fie el alambicat şi oarecum logic - şi a unei coincidențe stupide!

I-am ordonat circuitului de comunicații să mă pună urgent în legătură cu generalul Paul Glaff, şeful Poliției Speciale, căruia i-am cerut o zi liberă, conştientă fiind că abuzam de slăbiciunea lui - prea des mărturisită - pentru mine.

„Ca dovadă de ce suflet stă în piepții unei rochii..."

– Desigur, Anne, mi-a răspuns. Mai ales dacă foloseşti timpul ca să-şi contramandezi logodna cu colonelul! a completat; şi poate mi s-a părut, dar pe ecran ochii lui verzi au licărit complice.

„Când revii, fă-o IERI, şi mai gândeşte înainte de a spune „da" la logodna cu colonelul!"

A doua bănuială mi-a sfredelit creierul, aproape dureros.

De unde ştia Glaff de logodnă? Eu vorbisem doar cu Linda şi Kate! (Ce bine că neocanibalii nu erau decât un zvon lansat - din motive pe care nu am dreptul să le divulg - de însăşi Poliția Specială!) Poate că ele scăpaseră ceva față de doamna Katz, iar cața bătrână împrăştiase ştirea!

Oarecum liniştită, am preferat să-mi surghiunesc suspiciunea şi am plecat spre un centru specializat în developări onirice.

Uniforma mea gri, având trasat pe mâneca stângă simbolul Poliției Speciale - clepsidra în care nisipul, suspendat în mod miraculos, era masat integral în jurul porțiunii gâtuite -a părut s-o impresioneze pe funcționara de la recepție.

– în ce cont virăm cheltuielile? m-a întrebat, ezitând, parcă temându-se să nu mă supere.

– Sergent Limtz Anne, am precizat, şi mi s-a părut că numele meu a făcut-o să tresară.

– Puteți aştepta? Durează numai două minute!

Am încuviințat înclinând capul şi ea a introdus discul într-o fantă a terminalului care îi era aservit (sau căruia îi era aservită?).

Au trecut două minute, încă două, încă unul...

în încăpere a intrat un bărbat între două vârste, foarte elegant, cu o mină exagerat de amabilă.

– Ne pare foarte rău, a început, adesându-mi-se. Probabil perturbările recente ale alimentării cu energie au dereglat înregistratorul dumneavoastră oniric. Din înregistrare n-am reuşit să obținem decât culori învălmăşite şi sunete nearticulate. Nu ne datorați nimic, dimpotrivă, aparatul dumneavoastră ultrasensibil fiind unul din produsele firmei noastre, veți primi o despăgubire.

Am plecat fără să spun nimic, copleşită de a doua coincidență şi de a treia bănuială. Dar, nedorind să-mi stric ziua, mi-am alungat din nou gândurile tulburi şi m-am îndreptat spre sediul Ligii de Conservare a Bunelor Moravuri.

Când am menționat că vin să îmi anunț logodna, am fost invitată imediat în biroul Primei Secretare.

– E o problemă mai delicată, draga mea Anne, a zis babornița, privindu-mă matern pe deasupra nasului încovoiat. Nu ştiu dacă ți s-a mai spus, dar ai un himen complezent. Poftim, asta e înregistrarea explicațiilor date de medicul nostru - şi îi e destinată viitorului tău soț. N-am vrea ca o membră a Ligii să fie suspectată de relații sexuale premaritale.

Relații sexuale premaritale... Sfinte Dumnezeule! Cu Krama, de exemplu?

A patra bănuială s-a înfipt adânc, nelăsându-se alungată.

Acasă mă aştepta Hobs. De fapt erau doi: colonelul, pe care l-am recunoscut după uniformă, şi CELĂLALT, care părea un alt Hobs, deghizat cu o mantie bogată, de vrăjitor din epoca ignoranței.

– Fratele meu geamăn, Georgio, actor, mi l-a prezentat George. L-am invitat la logodnă.

A cincea bănuială mi-a strâns inima.

– Nu sunteți cumva trei? Trei gemeni? m-am pomenit întrebând.

– Ba da, a surâs actorul. Fratele nostru, Gheorghi, n-a putut veni. Tocmai candidează pentru funcția de consilier. Contracandidatul lui, Ovid Ovici, a murit subit azi-noapte.

Ovid Ovici! Ovid Krama, Marcel Ovici... Sfinte Dumnezeule!

A şasea bănuială mi-a luat graiul. în minte mi s-au învălmăşit crâmpeie din visul nopții trecute. Apoi s-au detaşat chipul lui Glaff, sărutuj, preludiul întrerupt din final... Şi cei trei identici Hobs, care vroiau... Sfinte Dumnezeule! în afară de kramamobil, oare ce vroiau de la mine?... Şi generalul Hobs, insistențele din biroul lui, cele din uşa dormitorului meu, privirile lui, atunci libidinoase...

– Aş vrea să amânăm logodna, am spus într-un târziu.

George m-a privit tăcut şi alb, cu gura căscată - „ca o moluscă nesărată", m-am gândit, brusc satisfăcută.

în aceeaşi seară am cerut - cu succes! - o „audiență-consultație" Maranei Cerioniacev, acel medium puțin cunoscut de a cărui existență visul îmi reamintise.

Marana, o matroană căruntă, rubensiană, m-a ascultat transfigurată, zornăind un şirag de mătănii rubinii.

– Nu ştim de unde vin visele, atunci când SUNTvise, a şoptit, ca şi cum mi-arfi împărtăşit o taină - trezindu-mi bănuiala a şaptea. Cât despre căile TIMPULUI, despre „liniile lui de curent", acestea încă nu ne-au fost nici nouă, „paranormalilor", dezvăluite! Dar eu SIMT ceva, aici şi aici - şi-a atins fruntea şi sânul stâng - şi o voi spune cândva, când voi însăila „Cartea Timpului", cartea vieții mele. Am să-ți trimit un exemplar cu autograf, fetițo, pentru că mi-ai lămurit multe!

– Bine, dar eu...

– Tu fă ceea ce simți, m-a întrerupt. N-ai să greșești, nu ești oarecine, pentru că te-au ales să faci niște NODURI, să intersectezi niște FIRE.

– Cine m-a ales? am întrebat, aproape venindu-mi să râd la gândul că mi-arfi putut răspunde ca Glaff cel din vis: „Computerul de la Evidența Personalului."

– încă nu știu, a murmurat, abandonându-și mătăniile. Poate o inteligență cibernetică. Poate oamenii viitorului. A surâs: Poate o viitoare Poliție Temporală. Apoi, redevenind gravă: Poate Dumnezeu...

– Poate dracu'! am intervenit, brusc enervată.

– N-ai înțeles nimic, mi-a azvârlit, încruntată. Dar ai timp, îți văd mult timp înainte!

Du-te și fă ce simți, pentru că tu - nu uita! - nu ești oarecine!

A doua zi, când generalul Paul Glaff m-a chemat în biroul lui, am turuit pe nerăsuflate:

– Sergentul Anne Limtz la ordinele dumneavoastră, domnule general! Permiteți să raportez: aseară m-am hotărât să accept cererea dumneavoastră în căsătorie. Sper că nu contravine regulamentului!

A zâmbit și licărul jucăuș al ochilor lui verzi a dat, pentru o clipă, atâta farmec trăsăturilor lui colțuroase, încât am regretat că nu mă hotărâsem mai devreme! A înghițit de câteva ori în sec - i-am urmărit mărul lui Adam agitându-se -, dar mi-a răspuns calm, cu voce neutră, oficială:

– Regulamentul Poliției Speciale nu are nici o prevedere legată de statutul matrimonial al personalului. Mă dezamăgești, sergent Limtz, credeam că știi asta.

Am rămas în poziția „drepți", cu obrajii zvâcnind, și am plecat ochii. Sfinte Dumnezeule! Cine îi șoptise lui Glaff, cuvânt de cuvânt, replica din visul meu?

– Stai jos, sergent, a adăugat, nelăsându-mi răgaz să-mi depăn gândurile. După ce generalul Glaff coboară din al nouălea cer, veți putea sta de vorbă!

Ne-am căsătorit peste două luni; peste încă șapte am născut - prematur, după părerea mea, normal, după părerea medicilor - o fetiță. Fără

să mă întrebe, Paul i-a ales şi i-a înregistrat prenumele: Krama. Când am aflat - Sfinte Dumnezeule! - mi-a albit părul. Nimeni n-a putut explica fenomenul. Paul m-a consolat spunându-mi - părea sincer! - că aşa eram mai frumoasă. Oricum, nu-i port pică. Sărmanul! Nu ştie nimic (OARE?) despre visul meu - şi nici n-am de gând să i-l povestesc vreodată. Mă mulțumesc să stivuiesc noi bănuieli peste cele vechi, fără să le mai număr.

Cât despre George Hobs, ca semn că nu era supărat, a propus ca el şi frații lui să fie naşii fetiței, iar Paul a acceptat cu entuziasm.

Au trecut cincisprezece ani de atunci. Krama Glaff e o adolescentă ciudată, tăcută, cu ochi mari, visători, de un albastru spălăcit. Scrie versuri şi nu prea are somn. Am renunțat la robotul deşteptător. Ne trezeşte ea, în fiecare dimineață. în fiecare dimineață, buimăcită, îi văd chipul dintr-un unghi nefiresc şi încerc zadarnic să mă conving că nu e licăr de răzbunare ceea ce desluşesc în profunzimea ochilor ei parcă încețoşați. Şi în fiecare dimineață are în mână „Cartea Timpului", primul best-seller din seria celor semnate de Marana Cerioniacev, ajunsă medium la modă.

Am primit acum trei ani exemplarul cu autograf. Cunoşteam deja părerea criticilor de specialitate: „Un amalgam de teorii pur fanteziste, de inepții cu pretenții savante." Curioasă, am deschis cartea la întâmplare: „Un explorator al trecutului, care, cu sau fără voie, produce o cât de neînsemnată modificare a acestuia, creează o ramificație, o aşa-numită lume paralelă..." Sfinte Dumnezeule! M-am zbârlit şi mi-am promis să n-o mai răsfoiesc niciodată!

Dar Krama o citeşte iarăşi şi iarăşi, face calcule şi adnotări. Nu de mult, mi-a mărturisit că ea simte că poate învinge timpul:

– Mă gândesc la un aparat minuscul, de buzunar. Cred că o să-i spun cronomobilul Krama!

„Cronomobilul Krama! Sfinte Dumnezeule! M-am bucurat că nu puteam albi a doua oară!

Iar azi, din întâmplare, am dat peste un caiet al Kramei, plin cu versuri. Pe copertă, caligrafiat cu migală, se răsfață un titlu care mi-a tăiat răsuflarea: „Vagabonzii lui Cronos!" Sfinte Dumnezeule!